

Veerse meer

5 maart 2011

Martinique, Wilfried, Louis, Robby, Jean-Claude, Fabian, Ferre

Gewaagd vroeg stond deze tocht op onze vaarkalender. Waarschijnlijk te koud, te regenachtig, te winderig voor een clubtocht.

Ik weet het, we waren niet aan ons proefstuk. Zaterdag 2 maart 2002 waren er 11 vaarders die uitkeken over een spiegelglad wateroppervlak, overgoten met zon, het meer voor ons alleen, geen andere bootjes te verkennen.

Zalig genieten van de prille lentezon op het terras in Veere.

Daar droomde Wilfried van als hij de tocht op de kalender dropte.

Dit jaar op de eerste zaterdag van maart was er weinig wind en een schuchter zonnetje dat onze start niet miste.

Die start miste Louis bijna.

Onderweg van Rotterdam, waar zijn boot uit reparatie kwam, was er een GSM nodig met de laatste instructies, zo niet stond hij er voor pietsnot aan de Piet. De zes anderen stonden er al een tijdje te geel ogen. Voor Robby reeds de tweede maal die morgen. Hij stond om 9 uur aan de club, moederziel alleen te koekeloeren. Het vertrekuur was de week voordien met een uur verlaat (in Rotterdam slaapt men iets langer).

Niet iedereen was er van op de hoogte. (misschien in de toekomst het vertrekuur vermelden op onze site?).

Een warme tas zwarte koffie werd er zijn troostprijs.

Het meer had nog zijn winterstand. Dat betekende een te laag waterpeil bij de botenuitzet, zelfs voor de kajak. Het strandje ernaast bracht soelaas, mits wat sleur en duwwerk raakten allen er van de wal.

7 bootjes rondde de Lange plaat en stevende alle richting Arneplaat.

Een lichte bries zorgde voor wat gekabbel. Het werd peddelgenot voor iedereen, onder steeds wisselende kopleiding.

Door het geringe waterverkeer, leek het meer ons privé domein.

Er werd dan ook gepeddeld over de ganse breedte tussen Haringvreter plaat en de oever. In een tempo naar ieders zin. De koplopers van dienst hadden het zo naar hun zin dat ze Veere links lieten liggen en ze afstevende op de Mosselplaat. Die passeerden ze links en hun blik was reeds gericht op de Schutteplaat. Sommigen hoorden de lokroep van de zee reeds, maar lege magen dwongen de ganse groep tot ronding van deze laatste plaat en Veere kwam terug in zicht. Het zonnetje had zijn gordijntje dichtgetrokken voor zijn lunchpauze. Onze uitstapplaats in Veere was gereserveerd. Zorgeloos, soms met collegiale hulp, werd er voet op vaste

bodem gezet.

Ons overdekt terras was gesloten, die laatste verbinding was dan toch mislukt. In het bistro werden we wel verwelkomd. Snel was er een grote tafel met 7 stoelen beschikbaar. Het appelgebak met slagroom had succes met koffie of thee. Maar sommigen lieten jeneverflessen aanrukken, verleid door het grote assortiment op de drankkaart. Hier waren we niet op een wip buiten. Misnoegd door het lange wachten had de zon er de brui aan gegeven. Het gordijntje bleef voorgoed gesloten. De wind vond ons best gezellig en floot een ander deuntje, iets met meer spirit. Dat had wel consequenties. Fabian in een gewone toeristen kajak, ondervond onmiddellijk hoe lastig zijwind kan zijn. Bij de oversteek uit Veere verkoos zijn schuit de gemakkelijkste richting, of hoorde zij nog steeds de lokroep van de zee?

Iets voor Kamperland, mits een flinke inspanning kreeg hij zijn schip onder controle, om hem resoluut richting Piet te drijven. In plaats van leider werd hij gedegradeerd tot rode lantaarn drager. En die lantaarn gaf hij pas terug bij de Piet. Daar zorgde het blaasorkestje wel voor. Tussen de verschillende eilandjes, zagen ze steeds de kans om hem in zijn flank te rammen. Zonder skeg of roer was het travakken voor Fabian.

De alcohol was al lang verdampt. Zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd, andere trokken baantjes over zijn rug. Leve de kajaksport!!!

Jean-Claude zag zijn vriend zwoegen. Plaatste zich naast zijn copain, moedigde hem aan en hield de cadans op peil. Terwijl anderen zich amuseerden om dan eens links, daarna een rechts te komen spelevaren.

Na het rondenvan de Goudplaat speelde de wind een kopdeuntje.

Dit was gelukkig iets gemakkelijker. Maar al dat getrek aan de peddel, hadden zijn armspieren al duchtig onder druk gezet.

Aan de kop begon men haasje over te spelen op de aanrollende golfjes.

Die paljassen verhoogden het tempo. Maar het duo gaf zich niet gewonnen.

Puur op karakter, dit ze zijn geen watjes. Net voor de Zandkreekplaat stopte het spel. De groep herenigde. Achter de platen, op een bijna rimpelloos oppervlak, werd de laatste kilometer afgemalen.

Onze nieuwkomers hadden zich prima verdedigd, voor Fabian een andere boot (reeds besteld) en we zijn 2 sterke clubleden rijker.

Aan het strandje demonstreerde Robby zijn droogwaterpak. Een wandelde Christus, niet op, maar in het meer, maar één met droog ondergoed!

Opladen en wegwezen was de eindtaak. Onderweg vloog een afdekzeiltje ons voorbij. Robby, de nieuwe Messias, stopte, reed terug op de pechstrook en redde het zeiltje van een goed zieltje. Met dank van Jean-Claude